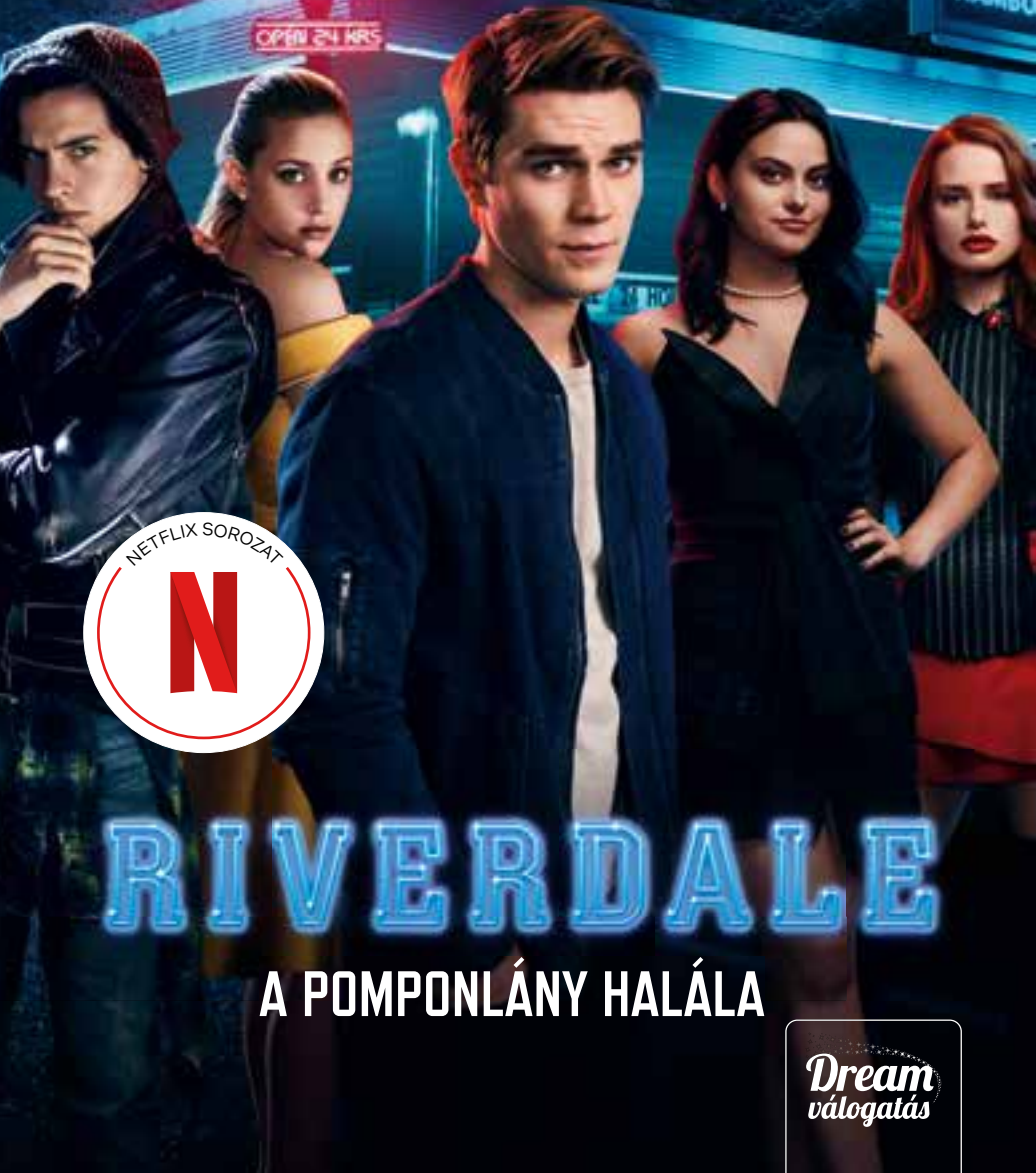

MICOL OSTOW

HAMBU

NETFLIX SOROZAT

N

RIVERDALE

A POMPONLÁNY HALÁLA

Dream
válogatás

Betty és Veronica pompontáborba indul, míg Archie és Jughead pókerpartira készülnek a haverokkal – senki sem gondolná, hogy egy ilyen hétvége halálos kimenetelű véget ér...

Betty, Veronica, Cheryl és a pomponcsapat tagjai hétvégi edzőtáborba készülnek egy vidéki kempingben. Archie és Jughead pedig pókerpartit rendez a többi fiúval a La Bonne Nuit-ben. Csakhogy a Riverdale-ben tomboló vihar áramszünetet okoz, a kocsma teljesen lezárul, és mire az áram visszajön, az összes feltett pénz eltűnik. A tolvaj pedig ott van közöttük, de vajon ki az?

Néhány órányira a lányok, megérkezve a csapatépítő edzőtáborba, két másik versengő csapatot is ott találnak. A Stonewall Magániskolások csapata ráadásul azzal vádolja a greendale-i lányokat, hogy miattuk tűnt el két éve az egyik csapattársuk.

Betty és Veronica vállalkoznak az igazság kiderítésére, miután több furcsaság is történik. És amikor egyik társuk majdnem belefullad a tábori tóba, Betty és Veronica nem tehet mást, meg kell próbálniuk megtalálni a tettest, mielőtt még nagyobb baj érné őket.

Ez a Riverdale-regény olyan jeleneteket tartalmaz, melyeket a sorozatban nem láthattál!

©JDZ photography

MICOL OSTOW

művei között szerepelnek a Bűbajos boszorkák, a Buffy, a vámpírok réme és legutóbb a Bajos csajok. Több, mint 50 műve jelent már meg mindenféle korosztálynak. Gyermekkorában saját képregényeket rajzolt, és szerkesztőként ő adta ki a Betty & Veronica fejtörőket. Brooklynban él férjével és két lányával, akik szintén megszállottan rajonganak a popkultúráért.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.micolostow.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

© 2021 Warner Bros. Entertainment Inc.

© Netflix 2021 engedélyével

Dream
válogatás

Ez a sorozat eddigi legjobb kötete. A lányok rejtélyes pompontábora, a fiúk pókerestje a váratlan vendégekkel... mindez egy hatalmas és baljós vihar közepén. Igazán izgalmas és félelmetes. A sorozat eddigi legsötétebb darabja, briliáns, magával ragadó krimi!

Between The Pages Book Club

Imádom a Riverdale-sorozatot és persze a könyveket is. Nem gondoltam volna, hogy ennyire tetszeni fog ez a könyv, de alig bírtam letenni! Végig kellett olvasnom, hogy megtudjam, hogyan alakul a végkifejlet. Mindenkinek ajánlom ezt a könyvet, nemcsak a rajongóknak! [Amazon](#)

Oké, oké, oké... Mennyire jók már a sötét történetszálak ebben a könyvben?! Lenyűgöz, hogy a szerző mennyire jól bemutatja, elmélyíti ezeket a karaktereket, ráadásul ilyen igazán sötét történet keretében. Ezidáig ez szerintem a legjobb Riverdale-rejtély. Tábori gyilkosság? Jöhet bármikor! [Goodreads](#)

„Riverdale-be, ebbe az őrült kisvárosba mindig izgalmas visszatérni. Ostow tökéletesen megragadja Riverdale és a karakterek hangulatát. Sajnáltam, hogy a banda most külön vált, de jó volt látni, ahogy önállóan is helyt állnak veszélyes és félelmetes helyzetekben. Gyors, rejtélyes és letehetetlen történet!”

[Bookish.Intoxication](#)

Dream
válogatás

MICOL OSTOW

RIVERDALE

A POMPONLÁNY HALÁLA

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

RIVW IDŐJÁRÁS-JELENTÉS

1 perce

Riverdale-en és környékén mostantól vasárnap estig zord időjárási körülmények várhatók. A meteorológusok előrejelzése alapján tartós esőzés és erős szél várható, a hirtelen lezúduló csapadék áradást okozhat. Kérjük, hogy folyamatosan kövessék a híreket. Mi törődünk a biztonságukkal!

RIVW.com és partnerei

Veronica:

Jó reggelt, Archiekins! Hogy van az én kedvenc koránkelőm?

Archie:

Szia, Ronnie! Jól vagyok, de fáradt. Tegnap sokáig fent voltam, mert takarítottam a klubot.

Veronica:

Milyen szerencsések azok a kölykök, hogy vagy nekik!

Archie:

Hát, ja... de bárcsak többet tehetnék értük.

Archie:

Bocs, nem akarok negatív lenni. Tömören: jól vagyok. Veled mizu?

Veronica:

Az én derék harcosom. Remélem tudod, hogy nem baj, ha nem vagy jól.

Veronica:

Sok mindenem mentél keresztül. És muszáj magadban mindent feldolgoznod, még hozzá a saját tempódban. Nem kell előttem erősnek mutatkoznod.

Archie:

Tudom, Ronnie. Annyira jó fej voltál azok után, ami apámmal történt. Fogalmad sincs, mennyire jól esik.

Veronica:

Te magad mondtad: bárcsak többet segíthetnék.

Veronica:

De addig is, bármennyire szánalmasan is hangzik, van egy ötletem: és remélem, jobban hangzik, mint a közmondásos kukac az almában.

Veronica:

Nemsokára találkozom Bettyvel Popnál egy kis sulis előtti dumcsizásra. Mi lenne, ha te is eljőnnél? Szerintem nagyon örülne neked. Meg aztán jó régóta nem futottunk össze egy laza pletyire, ahogy azt a gimis átlagos utolsó évesei szokták.

Archie:

Hát, igen. És bárcsak mehetnék. Mert jó lenne megint normális dolgokat csinálni.

Veronica:

De nem érsz rá?

Archie:

Sajnos nem.

Veronica:

De hát a klubot már tökéletesre pucoltad.

Archie:

Igen, de van ott még ezer más dolgom. Tudod, hogy van ez, neked is ott a La Bonne Nuit.

Archie:

És most, hogy apa már nincs... próbálom az Andrews építővállalatot is felügyelni, a faszállítmányokat meg a többit. Tudod, csak addig, amíg nem találunk valakit, aki átvenné a logisztikát meg az emberek irányítását. És ma reggel rengeteg szállítmány érkezik.

Veronica:

Értem. És persze, tudom, hogy működik ez. És nyilván azt is tudom, hogy fantasztikus, ahogy összefogod a közösséget, PLUSZ még az apukád cégét is viszed. Nagyon büszke lenne most rád. Ahogy én is.

Archie:

Remélem is! Igyekszem.

Veronica:

És nem hiába igyekszel, Archie. Megismétlem: FANTASZTIKUS vagy!

Veronica:

De ugye tudod, hogy nem kell mindent egyedül csinálnod? Ha bármiben tudok segíteni, szólj! Ha hiszed, ha nem, elég jól értek a logisztikához. Engedd, hogy levegyem a terhet a válladról. Hát nem erre való egy barátó?

Veronica:

Nagy kár lenne, ha veszni hagynánk azt a sok tapasztalatot, amit Popnál és a La Bonne Nuit-ben szereztem...

Archie:

Bizony nagy kár!

Archie:

Úgy értem, tényleg nagy tapasztalatod van. És tényleg aranyos vagy, meg nagyon cuki. És persze te is fantasztikus vagy! De hidd el, jól vagyok.

Veronica:

Csak tudd, számíthatsz ránk, Archiekins.
Vannak barátaid és elvárják, hogy segítséget
kérj tőlük.

Archie:

Igen, tudom. De anyám most mindent kézben
tart. A cégvezetést ő viszi. Nem akarlak most
ezzel terhelni.

Veronica:

Ez nekem nem teher, Archie. Soha ne gondold ezt!
Én itt vagyok, amikor csak szükséged van rám. Csak
mondd, hogy mikor és segíték BÁRMIBEN!

Archie:

Ok, köszí. De most tényleg nem kell
aggódnod miattam, Ronnie. Hidd el!

Veronica:

Nem tudok mást tenni, Archie, mint
hogy elhiszem neked.

Archie:

Akkor jó... A suliban találkozunk?

Veronica:

Persze! 😊

BETTY

Abban talán egyet tudunk érteni, hogy az utóbbi időben Riverdale-ben kibontakozó drámai események között a párkapcsolati problémák meglehetősen hátra sorolandók. Hogy Jughead és én távkapcsolatban élünk? Ez a tény eltörpül azokhoz a felismerésekhez képest, hogy például *a saját anyám* egy alvó FBI ügynök, és egy szervkereskedelmi szekta után nyomoz – de persze ez is éppolyan vicces... Vagy hogy az én rég elvesztett (majd megtalált és utána *újra* elvesztett) féltestvérem – aki mellesleg a pasim féltestvére is – ennek az egésznek a fő szervezője.

És ez még csak a jéghegy csúcsa. Azt lehetne hinni, hogy mostanra már hozzászoktunk és tudjuk, hogy mindent lépésről lépésre kell megtennünk. Mégis, mindig marad pár dolog, ami valahogy kirántja a talajt az ember alól...

Itt, Pop büféjének sárgás fluoreszkáló fényei között elég egyetlen pillantást vetni Veronica arcára, és az mindent elárul. És ekkor még el se mondta az Archie-val történt chatelésének összes fájdalmas részletét, amikor kora reggel, hajnalok hajnalán sajtos omlettet rendeltünk, én pedig mindent megtettem, hogy ne mutassak semmilyen reakciót.

– *Egy szmájli emoji*, B! Hát, ide jutottunk? – ráncolta a szemét Veronica, miközben kortyolt egyet a gőzölgő kávéból. – Van erre valami kézikönyv? Ahol lépésről lépésre leírják, hogyan segíthetsz a párodnak, miután elveszíti az egyik közeli hozzátartozóját? Mert ha létezik ilyen, akkor rendeljük meg a Glamazonról és két napos szállítást kér-

jünk. Úgy érzem, megfulladok. – Veronica megállt, hogy összeszedje gondolatait. – Vagy inkább Archie az, aki fuldoklik. Én pedig mindennél jobban szeretnék mentőövet dobni neki. – Veronica szeme megtelt könnyekkel. – Csak épp azt nem tudom, hogyan.

Biztatóan rámosolyogtam.

– Biztos vagyok benne, hogy jobban csinálod, mint gondolnád. És ami a kézikönyvet illeti... – megvontam a vállamat. – A sulis után ráguglizhatunk. Szerintem kell, hogy legyen valami hasznos erről a neten.

– Nagyon remélem. Szeretném hinni, hogy tudok valamit nyújtani Archie-nak, amivel valós érzelmi támogatást vagy erőt adok neki. És vannak napok, amikor sikerül is elhithetnem magammal, hogy tudok. És hogy segítek neki átjutni ezen a... lehetetlenül mély gyászson. De aztán meg... – Veronica felsóhajtott.

– Aztán meg küld neked egy iszonyúan dedós *szmájlit* – fejeztem be a mondatát együttérző arccal. Nem volt nehéz kitalálni, mit érez most a legjobb barátnőm, lévén, hogy az utóbbi időben én is kaptam hasonlóan furcsa üzeneteket Jugheadtól. – Tudod, nekem is ismerős a helyzet.

Történt ugyanis, hogy Jughead anyja visszajött a városba az első váratlan eltűnése után, de csak azért, hogy a család háta mögött átvegye az irányítást a drogkereskedelem felett. Aztán fogta magát és megint lelépett az említett családtól. Nincsenek szavak, melyek leírhatják, mennyire elhagyottnak érezte magát Jughead. Sehogy nem sikerült elhithetnem vele, hogy őt így is szerethetik odaadóan és teljesen. Pedig higgyétek el, megpróbáltam.

Veronica felszúrta a villájára egy falat tojást, aztán félretolta a tányérján. – Hasonlóan furcsa üzeneteket kapsz Jugheadtól?

Fanyarul rámosolyogtam. – Hát, igen. Száz százalékig. Habár mostanában próbálok kevésbé birtoklóan viselkedni, de akkor is totál ki vagyok borulva, hogy távol vagyunk egymástól, amíg ő a Stonewallra jár. Már az is elég szörnyű volt, amikor átment a Southside gimibe. De most egy puccos *bentlakásos* privát suliba jár.

– Igen, de csak hétköznapokon van ott. És azt mondják, hogy... a távolság meglágyítja a szívet – magyarázta Veronica magasba ívelt szemöldökkel.

– Ezzel ellentétben: ha nem látom, nem gondolok rá. – Most rajtam volt a sor, hogy sóhajtsak egy nagyot. – Folyton próbálok magamat emlékeztetni, hogy ez azért még nem a világ vége. A Stonewall egy hatalmas lehetőség Jug számára, és jól teszi, hogy él vele. Amikor meg a testvérével foglalkozik, valahányszor hazajön... elismerem, csak egy szörnyeteg képes féltékeny lenni rá emiatt.

– De mégis...

– De mégis. – Leraktam az evőeszközöket a tányéromra, úgy döntöttem, elég volt az evésből. – Bevallom, szeretném, ha csak az enyém lenne! – sóhajtottam fel. – De ne is figyelj rám, szörnyű vagyok. Hidd el, pontosan tudom, milyen rendes tőle, hogy vigyáz JB-re, amíg Gladys nincs otthon. Nem lenne az a Jughead, akit szeretek, ha nem aggódna annyira a húgáért. Mert kezdjük azzal, hogy JB-nek szüksége van a figyelemre, biztos vagyok benne, hogy nagyon elhagyottnak érzi magát. – Előrehajoltam és az asztalra könyököltem, kínosan ügyelve arra, hogy ne

érjek bele egy, az asztalra száradt szirupfoltba, amit valaki ott hagyott.

Veronica bólintott. – Valljuk be, tényleg elég elhagyott volt. Szóval, igen.

– De az igazság az, hogy Jugnak is szüksége van a figyelemre. – Kis szünetet tartottam. – Tudom, szeret úgy tenni, mint akit semmi nem érint meg, de azért...

– Igen, tudom – vágott közbe Veronica.

– Mert valljuk be, ő sem egy *robot*. Jug egy kamaszfiú, akinek érzései vannak. És akit életében másodszorra hagy faképnél a saját anyja. És nem hajlandó beszélni róla. Mert erősnek akar mutatkozni. Előttem és JB előtt is.

Veronica fújtatott egyet. – Miért van az, hogy néhány fiú még mindig azt az elavult hagyományt vallja, hogy nem kell kimutatnia az érzelmeit?

– Ne kérdezd, mert nem tudom. De bevallom, kicsit fáj nekem. Mert még ha nem is mutatja ki, amit érez, tudom, hogy belül szenved. Pont ezért gondolom, hogy... jót tesz neki, ha gondoskodhat JB-ről. Még akkor is, ha ez azzal jár, hogy engem kevesebbet lát.

– A baj nem jár egyedül – jegyezte meg Veronica.

A baj. Igen, talán ez a megfelelő szó. – Ez is igaz, de ha tovább fejtegetjük, akkor talán egyfajta... nem is tudom, célt ad neki. Ugye, érted, mire gondolok?

– Teljesen – mondta Veronica, és még egyszer utoljára végigmérte a reggelijét, majd félretolta a tányért úgy, ahogy volt. – Talán nem is sokban különbözik Archie-től, aki szintén futja a köreit, miközben viszi a központot és az apja szállítmányait is koordinálja. Erősnek akar mutatkozni. De én látom a fájdalmat abban a lelkizős szemében.

Nem is az apja vállalkozásáról van szó. Nem igazán. Csak arról, hogy szeretné életben tartani az apja örökségét.

Veronica szavai megpendítettek egy húrt. Nem Archie volt az egyetlen közülünk, aki elvesztette az apját. Habár az én apám örökségét szívesebben láttam volna mélyen eltemetve a holttestével együtt.

– És nem is hibáztathatjuk ezért – jegyeztem meg hal-
kan. – Fred Andrews különleges ember volt.

– Egészen különleges. Az egyik legszeretőbb és leg-
odaadóbb apa, akit valaha ismertem. És nagy megtisztelte-
tés, hogy ismerhettem.

Tudtam, hogy Veronica most a saját apjára gondol, és annak kiterjedt bűnszövetkezetére.

– Egyáltalán nem hibáztatom Archie-t – jegyezte meg
szomorkás hangon. – Csak azt kívánom, bárcsak többet
tudnék tenni érte, hogy segítsek. De a megnyugtató köz-
helyek itt már nem segítenek. Nem beszélve a megalázóan
dedós emojikról meg a LOL-okról.

– Igen, értem – mondtam ugyanannyira lehangoltan,
mint ő. – Igazán értem.

– Tudom – Veronica átnyújtotta kezét az asztalon és
megpaskolta az enyémet. – De te legalább megértesz. Mi
lenne velem nélküled, ha még neked se tudnék panaszkod-
ni időnként?

– Az előbb mondtad: a baj nem jár egyedül. – Ezen
mindketten elmosolyodtunk.

– Mellesleg – folytattam, immár valamivel óvatosabban
fogalmazva –, ha már a szülői örökségekről beszélünk... –
Félrehajtott fejjel néztem Veronicára, kissé kérdően, mert

nem akartam nyíltan kimondani, hiszen pontosan tudta ő is, miről beszélek.

Veronica felvonta egyik szemöldökét. – Ja értem! Arra vagy kíváncsi, hogyan viselem, hogy most már mindkét szülőmet rács mögé zárták?

– Remélem, nem gond, hogy megkérdézem – mondtam bocsánatkérő hangon. – Mert hát... nekem meg az apám volt a Fekete Csuklyás. Szóval nyilván nincs jogom ítélkezni.

Veronica legyintett egyet. – Nyilván. De nyugodj meg, köztünk nincsenek titkok. Mert ha nem lennél nekem, hogy lelkizhessek veled, akkor már réges-rég megőrültem volna.

– Ezt értszem úgy, hogy... – vágtam közbe.

– Hogy megvagyok, habár inkább csak egy szalmaszálba kapaszkodva lógok – válaszolta. Nem volt egészen megnyugtató, amit mondott, de én jól tudtam, hogy az én V-mnek hatalmas lelki ereje van. Ráadásul, ha tetszik, ha nem, számára nem ez volt az első hullámvasút, amire fel kellett ülnie a szülei gyanús üzelvei miatt. Sőt, mi több, ezúttal még köze is volt a bukásukhoz (habár előre kiszámítható, megjósolhatatlan kimenetellel).

– De most legalább, hogy apád börtönben ül, nem csezeget folyton – jegyeztem meg. Abban nem voltam biztos, hogy Hiram Lodge mire képes, de azért drukkoltam, hogy a börtön visszatartja.

– Elvileg így van – felelte Veronica. – De meglátjuk, a gyakorlatban hogyan is működik, ha egyáltalán működik. Mert sajnos lehetetlen megmondani, Hiram Lodge csápjai meddig érnek el, akár még a rács mögül is.

Ez elég kijózanító gondolat volt. Kihúztam magam a csúszós műbőrön, amely a bokszt székeit borította. – De ez elfogadhatatlan, V – mondtam valamivel határozottabb hangon. – Lehet, hogy a dolgok most nem annyira ideálisak, de ilyet már korábban is tapasztaltunk, nincs új a nap alatt.

– Nincs hát. Nem ismeretlen nekünk az efféle felfordulás – értett egyet Veronica. Kihalászott néhány bankót a pénztárcájából, hogy kifizesse a részét, miközben Pop ott termett mellettünk, és mosolyogva lerakta az asztalra a számlát.

– Nektek nem kéne már iskolába indulnotok, lányok? – érdeklődött barátságosan.

– De igen, az lesz a következő állomás – felelte Veronica. – Csak reméltük, hogy mielőtt útnak indulunk, sikerül kávéba fojtanunk a bánatunkat.

– Persze, persze, értem – mondta Pop, aztán elvette a kávékannát a melegítőről és újratöltötte a bögréinket.

– Az előbb valami elfogadhatatlanról beszéltél – szólalt meg Veronica, miután ivott egy nagy kortyot a koffeines erősítő italból.

– Én csak azt mondtam, hogy többet is tehetnénk annál, mint hogy itt ülünk és panaszkodunk a tehetetlenségünkről, amivel segíthetünk Archie-n és Jugheaden. Vagy bárki máson a suliban, aki hasonlókon megy keresztül.

– Mert szokás szerint sokan vannak hasonló helyzetben.

– Hát, igen. Szerintem tarthatnánk egy kis ötletbörzét arról, hogy mit tehetünk értük... talán kitalálnánk vala-

mit. És ha már itt tartunk, magunkra is gondolhatnánk, nem?

– De igen, jó ötlet. Talán vasárnap este jó lehet, miután a lovagod visszament abba a titkos, rejtett, kiváltságos barlangba.

Hangosan felnyögtem. – Jaj, ne emlékeztess rá! – A hétvégék Juggal soha nem elég hosszúak.

– Bocs, nem akartam. De igazad van: orvosi vényre írhatnának fel nekünk egy csajos esti programot, ahol közben terveket szövögetünk. Mit szólnál egy bio arcmaszkhoz és a *Doktor Szöszi* nézéshez az új házi mozinkban? Meg persze egy nagy adag Magnolia muffinhoz egyenesen a West Village-i *Smithers*ből?

– Hm – elgondolkodtam ezen. – Pont vettem egy jó kis arcmaszkot magamnak.

Egyszerre kezdett rezegni mindkettőnk telefonja, hangosan kocogtatva az asztal felületét. Veronica előttem vette kezébe az övét, majd a kijelzőre pillantott. Ujját végighúzta a kijelzőn és feloldotta a telefont. – Várj egy kicsit ezzel a csajos estével. Cheryl írt – jegyezte meg. – sms-áradatot kaptam a Bestiáktól. Azt írják, nézzük meg az e-mailjeinket.

Vágtam egy grimaszt. – Azért írt sms-t, hogy elmondja, küldött egy e-mailt?

– Cheryl már csak ilyen – jegyezte meg sokatmondóan Veronica. – Őszintén szólva inkább megkönnyebbülést kéne éreznünk, hogy csak a drámai hatás kedvéért nem galambpostával üzent.

– Ez igaz. – Elkezdtem átnézni az e-mailjeimet. – Azt írja... hogy menjünk a tornaterembe az első szünet előtt.

Veronica vetett egy pillantást a csuklóján megcsillanó svájci órára. – Vagyis nagyjából most kéne ott lennünk.

– Mi meg pont most beszéltünk arról, hogy kéne valamit tennünk. – De valahogy mégis elfogott egy érzés, hogy *ez* a valami nem feltétlenül jelent jót.

– Legközelebb jusson eszünkbe a régi mondás – szólalt meg Veronica.

– Melyik mondás?

Veronica sokatmondóan rám vigyorgott, majd kezébe vette kígyóbőr Birkin táskáját és a hóna alá csúsztotta. – A Bestiákat hagyjuk békén.

– Úgy, hogy Cheryl Blossom is velük van? – nevettem fel. – Arra nincs sok esély.

MÁSODIK FEJEZET

Alice Cooper:

Betty, nem láttad valahol az arany karika-fülbevalómat? Amiben egy kvarckő van?

Betty:

Nem, miért?

Alice Cooper:

Sehol nem találok. Az az érzésem, hogy ma SOKAT fogunk a viharról tudósítani, ami annyit jelent, hogy SOKAT leszek a kamerák előtt. És azok a kvarckövek olyan szépen csillognak a stúdió fényeiben.

Betty:

Sajnálom, hogy elrontom a... természeti katasztrófádat?

Alice Cooper:

Nagyon vicces, Elizabeth.

Betty:

Amúgy régóta nem láttam a fülbevalódat. Remélem, meglesz. Most rohanok egy találkozóra a Bestiákkal. Majd körülnézek a lakásban. Puszi.

Feladó: Cheryl Blossom

Címzett: [lista – az összes Bestia TELJES]

Tárgy: kötelező összejövétel

Üdvözlét minden szeretett alattvalómnak!

Kötelességemnek tekintem, habár nem túl nagy örömmel, hogy tájékoztassalak róla: a Bestiák az első szünet előtt összejövételt tartanak az iskolai tornateremben egy régóta halogatott bejelentés erejéig. Ha saját részvételem lebegtetése nem ösztönöz valakit a részvételre, akkor tudjátok, hogy az új igazgató, Honey, személyesen fogja majd megtenni ezt a bejelentést. Ez a hír bizonyára felkelti a kíváncsiságotokat.

Mindenesetre fontos tudni, kedveseim, hogy ez az e-mail nem egy felkérés, hanem kötelező ajánlás.

Hamarosan találkozunk!

Cheryl

Toni:

Cher, mi ez a nagy titkos bejelentés?

Cheryl:

Te butuska TeeTee. Tényleg azt hiszed, hogy elárulok neked bármit is, csak mert a szeretőm vagy?

Toni:

Hát, őszintén...

Cheryl:

Mert ha így van, akkor nagyon helyesen gondolod! Találkozunk az öltözőszekrényeknél és mindent elmondok, amíg odasétálunk.

Toni:

Egy perc, és ott vagyok.

Feladó: Honey igazgató

Címzett: Cheryl Blossom

Tárgy: Új oktató

Jó reggelt, Cheryl!

Grappler edző izgatottan várja, hogy találkozzon a River Bestiákkal. Úgy tudom, te már értesítetted őket, és hamarosan mindeenkivel találkozhatunk az első szünetben a tornateremben.

Pontos érkezést várok. Kapja meg Grappler edző a legmelegebb fogadtatást!

Feladó: Cheryl Blossom

Címzett: Honey igazgató

Tárgy: RE: Új oktató

Meg vagyok sértve, hogy ezt egyáltalán kérnie kellett, igazgató úr! Már régen értesítettem és összehívtam a River Bestiáimat. Mindenki kíváncsian várja a Bulldog közösség legújabb tagját. Én a magam részéről alig várom a nagy eseményt! Ne aggódjon, igazgató úr, nem fogom hagyni, hogy bárki is elrontsa a nagy bejelentést. Fantasztikus lesz!

CHERYL

– Jaj, TeeTee... *J'adore* ezt a ma reggeli Elnett illatot. Anynyira frissítő! – Mélyen beszippantottam az elméletileg illatmentes hajlakk fertőtlenítőre emlékeztető szagát, amit a River Bestiák állítólag előszeretettel használnak magukon. Vicces, hogy egy illatmentes hajlakkot már tizenöt méterről érezni tudok.

– Igen, valóban... ott lebeg a levegőben – szipogott Toni óvatosan, és szemmel láthatóan nálam jóval kevésbé

érezte magát lelkesnek a tornateremben látott nyüzsgésben.

De persze épp ezért volt ő az én yangom yinje, az én mérgelem ellenszere (vagy talán fordítva?), az én meggyilevem valódi kólája. Antoinette Topaz esetében ugyanis kivétel nélkül számítani lehetett arra, hogy a változásokat rendre egykedvűséggel és tiszta fejjel fogadja... bár, ha nagyon őszinte akarnék lenni? Az én szerelmem egész csöppet hajlamos volt arra, hogy egyenesen belerohanjon minden csetepatéba. Mi ketten tökéletesen kiegészítettük egymást.

Márpedig ma szükségem volt Toni kiegyensúlyozottságára, miközben Honey igazgató arra készült, hogy bombát dobjon a méhkas közepébe. Persze, biztosítottam, hogy a Bestiák örömmel fogadják majd az új pomponedzőt. És arról is, hogy... tudják, mi a jó nekik.

Szerencsére a lányok azzal a kellő komolysággal fogadták az üzeneteimet, amilyenek szántam; egyetlen percet sem késtek erről az utolsó pillanatban összehívott eseményről. Most az egész csapatom egyforma arányú lelkesedéssel és bizonytalansággal ült a lelátókon a nagy bejelentésre várva.

Nagyon helyes. Még pár percet várhatnak. Elvégre néha jót tesz egy kis várakozás.

Felettem valaki megköszöri a torkát. Felpillantottam. Veronica Lodge, ki más. Egy tehetséges Bestia, aki szerény személyemtől csupán kevéssel marad el az ész és a szépség terén, de mégis állandó tüskét jelent az én oly nagyon kiformált személyiségemnek. Míg én kifejezetten élvezem a kihívásokat, a Veronicában lobogó tüzet gyak-

ran kimerítőnek találom. Rendszeresen emlékeztetni kell, hogy ki is itt a főnök.

(Mert az mindig én maradok. Ha netán bárki mást is emlékeztetni kell.)

– Igen? – fordultam hozzá kihívó hangon.

Veronica a szemét forgatva válaszolt. – Cheryl, légy szíves most kímélj meg minket ettől a drámai felvezetéstől. Te hívtál ide. Mi pedig engedelmességtünk. Mi lenne, ha... elkezdenénk végre, amiért itt vagyunk?

Egy kezemmel leintettem. – A lelkesedésedet tudomásul veszem.

Erre Veronica újra vágott egy grimaszt.

– És természetesen most, hogy már mindenki itt van, azonnal elő is állunk az izgalmas bejelentéssel. – Tina Patel felé biccentettem, aki vigyázállásban állt a csapat edzőjének irodaajtaja mellett, amit abban a pillanatban kitárt.

– Honey igazgató úr és Grappler edző! Kérem, csatlakozzanak hozzánk.

A lelátókon morajlás futott végig, ahogy Honey erőteljes léptekkel kilépett az irodából, oldalán újdonsült, bátor vezérünkkel. Honey mosolygott, ez valamelyest ritkaságszámba ment a rendszerint szigorú férfi esetében. A Bestiák azonban nem is őt figyelték. Figyelmük középpontjában az igazgató mellett álló nő volt, akit mindenki kíváncsian méregetett.

Greta Grappler jelenléte szilárd volt és különleges; a nő minden lépésével tiszteletet parancsolt magának. Olyan volt, mint egy hatalmas amazon, combjainak és vádlijainak vaskos izmai élesen kirajzolódtak, ahogy végiglépdelt a tornaterem padlóján. Öltözete a szokásos edzői egyenru-

ha volt: sportos rövidnadrág, amelyet a Bestiák hordanak az edzéseken (de mivel én segítettem a ruharendelésben, tudtam, hogy egy extra hosszú tréningnadrágot is beszereztem magának a közeledő hidegre gondolva). Gombos felsője poliészter volt (ezen a szabályon nem tudtunk változtatni, habár régóta lobbiztam, hogy tiltsák be a szintetikus anyagokat, de mindhiába) a Bulldogok kék-arany színével. Sötét, hullámos haját szoros kontyba kötötte a feje tetején. Mikor a lelátókhoz ért, végigpásztázta szemével a kíváncsi tekintetű lányokat, aztán kezét felemelve üdvözölte őket. A Bestiák válaszul (és megint csak kíváncsian) mocorogni kezdtek a helyükön, úgy fordultak, hogy még jobban szemügyre vehessék, miközben zavart kérdéseket sottogtak egymás felé.

Egyik kezem a magasba emelve csöndet kértem, amit az összegyűlt csapattagok meg is adtak. – Bestiák! – szólaltam meg mosolyogva. – Nem is tudnánk jobban kezdeni ezt az iskolaévet, mint egy új edzővel!

Erre újból zajos sottogás tört ki.

– Igen, igen – ismételt meg, ügyet sem vetve az egyre erősödő hangokra.

Határozottan folytattam tovább. – Grappler edző a melegebb és naposabb Florida államból érkezett hozzánk, ahol teljesen egyedül irányított három különböző csapatot és vezette el őket az országos ligáig. Én pedig meg vagyok róla győződve, hogy velünk is ezt fogja tenni.

– Örömmel üdvözöljük – szólta közbe Honey igazgató.

Grappler edző ekkor a magasba emelte az egyik kezét és szerényen elpirult. – Nagyra értékelem ezt a lelkes méltatást, Cheryl, és köszönöm a fogadtatást, Honey igaz-

gató – szólalt meg. – De ezek a győzelmek nem egyedül nekem köszönhetők. Mert meggyőződésem, hogy a csapat erőfeszítései nélkül nem ment volna. – A *csapat* szót erősen kihangsúlyozta, egyenként artikulálva minden egyes hangot.

– Ez természetes – mondtam helyeslően. – De egy jó edző víziója kulcsfontosságú a sikerhez.

Grappler megvonta a vállát, szemmel láthatóan elfogadta a dicséretet, habár még nem érezte teljesen kényelmesnek.

(Soha nem fogom megérteni, hogy egyesek miért utálják annyira magukat dicsérni. Ha mi nem vagyunk képesek magunkat támogatni, akkor mégis kitől várjuk, hogy megteszi helyettünk?)

– De Cheryl – szólalt meg Veronica tiltakozó hangon –, ez az egész olyan... hirtelen történt. Persze, jó értelemben – pillantott most Grappler edzőre. – Üdvözüljük, természetesen, Grappler edző! – Aztán újra felém fordult. – De bármilyen izgalmas is ez a hír, attól még meglepő. A Bestiák még soha nem versenyeztek országos szinten. – Körbepillantott a csapat többi tagján, megerősítést vagy ellenkezést várva tőlük. – Nem igaz?

– Nem bizony – szólalt meg Ginger Lopez, fejét ingatva meglengette fekete lófarkát.

– Ezt én is tudom – vágtam közbe –, de miközben a *területi* divízióban folyamatosan elhoztuk az első helyet sok éven át, és ezzel közösen begyűjtöttünk sok-sok díjat, nekem ez az utolsó évem a suliban. És nem tudom, ti mit gondoltok, lányok, de én a magam részéről nagy csattanóval szeretnék távozni. Persze, tudom, hogy néhányunk

számára elég, ha nagy halak lehetünk egy kis tóban. De miért ne tűznénk ki nagyobb célokat? Ugye tudjátok, hogy odakint vár minket egy hatalmas óceán?

Figyeltem, ahogy Veronica ízlelgeti a hallott információkat. Persze tudtam, hogy csapattársaim közül sokan inkább szépen ülnének a babérjaikon az érettségi előtti utolsó évben, mintsem felpörögjenek egy végső, hatalmasan csillogó győzelemre. Nekem azonban nem volt elég, hogy biztos helyem volt az általam kiválasztott egyetemen, ez sem tántorított el attól, hogy elengedjem a győzelem esélyét. Veronicának ott volt a La Bonne Nuit és Pop étterme – ezek mind lefoglalják majd a középiskola befejezése után. És hamarosan nekem is lesznek hasonló megfontolásaim a középiskolán kívül. De a Riverdale gimni uralkodó királynőjeként nem engedhettem át a trónt másnak úgy, hogy ne tegyek még néhány ékkövet csillogó koronámra.

Betty bizonytalanul hajolt közelebb. – Szerintem remekül hangzik – mondta hatalmas mosolyt villantva Grappler edzőre. – Úgy értem, V és én pont ma reggel beszélgettünk arról, hogy... az elmúlt pár évünk meglehetősen rázós volt itt, Riverdale-ben. És egy új edző meg néhány új verseny tényleg jó kapcsolódást jelentene, nem? Amolyan normális, gimis tevékenység. Mert megérdemeljük.

– Ennél szebben én se mondhattam volna, Betty – szóltam közbe. – És imádom a lelkesedésedet! – Az elmúlt két év során kétszer is elveszítettem az én drága testvéremet, Jay-Jay-t: először akkor, amikor brutálisan meggyilkolta saját aljas családfőnk; másodszor pedig valamivel szimbolikusabban – de nem kevésbé fájdalmasan –, amikor az a senkiházi Svengali Edgar Evernever hipnotizációval rávett,

hogy azt higgyem, Jason visszatért az élők sorába. (Az most egy egészen más kérdés, hogy sikerült-e rendesen búcsút vennem tőle.) És ha egy emberekből álló piramis tetején állni egy csillogó trófea reményében akár egy csöppnyi örömet is hozna, én benne vagyok. Teljes szívemből.

– Remélem, mindannyian segítetek nekem, hogy Grappler edző otthon érezze magát itt, Riverdale-ben. – Tapsolni kezdtem, bátorítva a lányokat, hogy csatlakozzanak, és a szaggatott tapsok hangja fokozatosan végigvonult az egész termen.

Grappler edző előrelépett, kezével megint intett egyet, de továbbra is kissé félénknek és visszafogottnak tűnt. – Én csak annyit szeretnék mondani, hogy nagyon örülök, hogy itt lehetek. Több videót is megnéztem a gyakorlataitokról, és izgatottan várom, hogy együtt dolgozhassak egy ilyen tehetséges csapattal. Rengeteg ötletem van, hogyan tudnánk felfrissíteni a gyakorlataitokat, felhasználva mindazt, amit már megtanultatok, de új koreográfiákkal és néhány még nehezebb akrobatikus elemmel tennénk izgalmasabbá. Mert tudom, hogy képesek vagytok rá és remekelni fogtok.

Az új táncelemeknek már a pusztá gondolatától is vára-kozással teli remegés futott végig a hátamon. Mondanom sem kell, hogy a Bestiák csapata híres volt a sportmeccsek félidőjében eltáncolt koreográfiákról. És ha még egy világklasszis edző is mellettünk lesz? Onnan nincs más út, mint felfelé. Egy pillanatra elkaptam Toni tekintetét, aki bátorítóan rám kacsintott.

– Ha bármi kérdésetek van, nyugodtan nézzetek be hozzám az irodába, még ha csak azért is, hogy beköszönjete.

Honey igazgató azért még hozzátette: – Bármikor, amikor épp nem órán kell ülnötök.

A lányok kötelességtudóan felnevettek.

– Ez természetes – visszhangozta Grappler edző, és komoly képpel bólogatott. – Én nagyon komolyan veszem a szurkolást, de van valami, amit még komolyabban veszek. Ez pedig nem más, mint az iskolai teljesítmény. A csapatom minden tagjától elvárom, hogy az iskolában kitűnően teljesítsenek minden területen. És nem hiszek abban, hogy az órákon kívüli foglalkozások előnyt élveznek a jegyekkel szemben.

Erre még Veronica is elismerően felívelte a szemöldökét — az iskolánkat történelmileg kissé átjárta a *Friday Night Lights* sorozat hangulata, és a focicsapatnak valamivel több mozgásteret engedtek a nem focival kapcsolatos elfoglaltságok folytatásában, mint amit szigorú értelemben normálisnak tartanának. Valóban üdítően és tiszteletreméltóan hatott végre azt hallani, hogy egy edző az iskolai tanulmányokban való kiválóságot hangsúlyozza.

Csípőre tettem a kezem. – Akkor ez minden, hölgyeim! Remélem, mindenki készen áll rá, hogy elfoglalt életében szabaddá tegye magát erre a hétvégére – már ha tényleg van programod, ami nem feltétlenül igaz.

– Mi lesz a hétvégén? – kérdezte Veronica még mindig szkeptikus hangon.

Rávillantottam legszacharin-édesebb mosolyomat. – Pont azt próbáltam felvázolni, nyilván. Grappler edző szervezett

a hétvégére Sweetwater Pinesba egy különleges edzőtábor a Bestiáknak.

Sweetwater Pines egy elhagyatott kemping volt Riverdale-től nagyjából három órányira északra, mélyen eldugva a Fox Forest nevű erdő sűrű fáinak között. Általában távolabbról érkező kempingezőket vonzott a hely – olyan embereket, akik nem feltétlenül élnek annyira közel a természethez, mint mi –, így a riverdale-i fiatalság nem ismerte túl jól a helyet, mindössze annyit tudtunk róla, hogy a Niagara vízesés felé vezető autópályán az egyik kijáraton kell lehajtani felé.

A termen újabb morajlás futott végig a lányok között, ahogy az információt feldolgozták. Egy eseménydús hétvégi edzőtábor kétségkívül több izgalmat tartogatott számukra, mint néhány szomorúságos John Hughes film, amit a hétvégére betervezték, csak hogy ez a hír nagyon hirtelen érkezett, hiszen már pénteket írtunk. Ezt még én is elismertem.

Betty különösen meglepettnek tűnt. – Cheryl, ez igazán jól hangzik, de tényleg – fordult most Grappler felé őszinte arccal –, és normál körülmények között lelkesen részt is vennék, de...

– És mondd csak, miért nem normálisak a körülmények most? – vágtam közbe.

Betty vállat vont, az arcára tehetetlenség ült ki. – Csak annyi, hogy terveim voltak Jugheaddel. Azt reméltük, megnézzünk két Hitchcock filmet.

Kapott tőlem egy lesújtó pillantást. – Te jó ég, milyen uncsi! Emlékeztetnél, hogy ez engem miért is kéne, hogy érdekeljen? Hát nem ezt csinálod minden hétvégén azzal

a szerencsétlen trampli pasiddal? Mi ebben annyira sürgős? Gondolom nem olyan fontos, hogy a *Szédülést* tizenötödször is megnézzétek.

Betty megrázta a fejét. – Most pont a *Hátsó ablakot* és az *Észak-Északnyugatot* néztük volna, de nem ez a lényeg.

– Hát, akkor mi? – szólt közbe Tina, az én örökké hűséges kis csicskám. Elhagyta az ór helyét Grappler edző irodaajtajánál, hogy őrt álljon az oldalamon, akár egy testőr, aki az életét is hajlandó feláldozni értem. Éppen úgy, ahogyan erre kiképeztem.

– A lényeg az – folytatta Betty –, hogy amióta a Stonewall magániskolába jár és ott is lakik, a hétvége az egyetlen időpont, amikor együtt lehetünk.

Halvány együttérzés gyúlt bennem. De csak nagyon halovány.

– Ugyan már, Cheryl – szólalt meg Veronica. – Tudom, hogy valahol *ott*, legfelül egy érző szív rejtőzik a jégkirálynő páncélja mögött. Te hogy éreznéd magad, ha távkapcsolatban kéne élned Tonival? Nem használnál ki minden percet, hogy együtt legyél vele?

Újabb halvány érzés járta át a gyomromat, ezúttal a büntudaté, de valahogy sikerült elnyomni magamban. A szabály, az szabály; főként, ha olyan szabályokról beszélünk, melyeket én magam kreáltam. Cheryl Blossomnak soha senki nem mond ellent, és nem érkezett még el az ideje, hogy ezt most megtörjük.

– Persze, persze, nagyon együtt érzek – válaszoltam csípőre tett kézzel. – De csak egy bizonyos pontig. Mert bármilyen téves kísérletet is tett a te szerelmed az önfejlésztésre, ahhoz, hogy ilyen távol került a mi Bulldogjaink

csarnokától, ahhoz nekem semmi közöm. A most hétvégi edzőtábor kötelező. Grappler edző sok követ megmozgatott, hogy helyet kapjon a táborban és nem fogjuk engedni, hogy az erőfeszítései hiábavalóak legyenek.

Grappler edző kelletlenül elmosolyodott. – Hát, azért annyi követ nem kellett megmozgatni – vetette közbe. – Ismerem a tábor tulajdonosait. Mivel most nincs főszezon, könnyen beleegyeztek, hogy használjuk a terepet.

Bólogattam. – És miért kéne visszautasítanunk egy ekkora lehetőséget? – Most komolyan! Az emberek néha olyan szörnyen hálátlanok.

Betty fészkelődött a helyén. – De hát...

– Semmi de! – emeltem fel a kezem. – Most komolyan, Betty, inkább előre kéne tekintened és hálásnak lenned egy ilyen lehetőségért. Legalább közelebb kerülhetsz a csapattársaidhoz. Mert miután a te drága jó Jugheaded majd lelép, nem marad neked más, csak a Bestiák.

Betty arca vörösbe fordult, de Veronica megfogta a kezét és támogatóan megszorította.

– Oké – szólalt meg, miközben felállt a helyéről. – Tedd most félre ezeket a rettenetes figyelmeztetéseidet. Nem muszáj rájátszanod Betty nem létező kapcsolati bizonytalanságaira, csak hogy rávedd őt vagy bármelyikünket, hogy elmenjünk a táborba.

– Ezt örömmel hallom – csicseregtem. – Mert a tábor egyszerűen szuper lesz. Ezt megígérhetem.

– Cheryllet rengeteg izgalmas programot találtunk ki – tette hozzá Grappler. – Személyiségfejlesztő játékokat, sok-sok gyakorlást és tábortűz körüli beszélgetést. Meg minden sok jót.

– Még azt is kitaláltam, hogy süssünk pillecukrot és csurgassunk rá juharszirupot, ezzel is tisztelegve városunk öröksége előtt – mosolyogtam.

– Hú, az fincsi lesz – jegyezte meg Toni vigyorogva. Körbepillantott a lelátókon és hasonló mosolyokat kapott a csapat többi tagjától.

– Igen, az – csaptam össze a kezem, és enyhén sipító hangon elkiáltottam magam: – Bestiák! Nem is tudom elmondani, mennyire örülök, hogy egy ilyen új Bulldog-tradícióval nyitjuk meg ezt a tanévet!

Veronica felsóhajtott. – Azért azt tegyük hozzá, hogy ha valami új, az még nem számít tradíciónak – jegyezte meg. – Épp ez a hagyományok lényege. De értjük a lelkesedést, Cheryl. És mint már mondtam, én benne vagyok.

– Én is – visszhangozta Betty erőltetett mosollyal. – Szuper lesz. A juharszirupos pillecukor is remekül hangzik.

A Bestiák többi tagja is felállt a helyéről csatlakozva a lelkesedéshez, izgatottan csacsogtak és mosolyogtak.

– Tényleg jó lesz – ismétellem meg széles mosollyal. – Majd meglátjátok!